

Pep.—Si, home, que en llegeixo de revistes i llibres professionals, també llegeixo *La Vanguardia* cada dia; però del Sindicat mai no n'he volgut saber res, allò que se'n diu ni el nom. Ja t'ho he dit, jo sóc home d'ordre, patriota, de casa i de la família, de la feina; no vull ni estimo res més; perquè tot és mentida, saps, tot, menys la família.

Ernest.—Bé, doncs, com que no vull esmerçar *pólvora en salva*, com que veig que encara que parléssim cent hores no ens entendríem, ni aclariríem res, jo sols et demano un favor, que no dubto em faràs.

Pep.—Si, home, tots els que vulguis; això no és això; mana de mi i disposa de casa, que tot t'ho faré de bon grat.

Ernest.—Poca cosa, que t'esperis uns moments, que vaig a comprar paper; tornaré de seguida...

Pep.—Vés, que t'espero...

Ernest (Torna amb el paper a la mà, que el desenrotlla damunt la taula, ja desembarassada, i es posa a escriure una sollicitud al Sindicat, demanant ajut de la Caixa de Beneficència per al company de la vila de M. Un cop escrita, l'ensenya al company Pep, i, assenyalant-li el lloc de la signatura, diu): Digues a la senyora d'En Joan X que signi aquí sota.

Pep.—Si sols vols això rai, que no costa res.

Ernest.—Res més, home, un cop signada, tu me l'envies de seguit, que jo ja em cuidaré de la resta.

Pep.—Tot plegat, faràs foc d'encenalls i després cendres, eh!

Ernest.—Ja ho veuràs, home, tu fes el que et dic. Ho faràs?

Pep.—T'ho prometo, no en dubtis, només caldria: una cosa són les idees i l'altra l'amistat; estigues tranquil, Ernest.

Ernest.—No esperava menys de tu, bon amic.

Després de tan cordials paraules, com que es feia tard i els dos amics havien de marxar als seus pobles, s'acomiadaren ben expressivament, no sense prometre's reveure's més sovint, assenyalant-se el dia i lloc amb anticipació.

El cronista restà tot intrigat, pensant no sols qui eren aquells companys, més joves, que ell no coneixia, sinó quina solució donaria el Sindicat a aquella sollicitud, i què en diria el company

Pep del Sindicat, ja que en la finida conversa se'n mostrà tan adversari.

Amb això, passà un company de ciutat, qui em digué que ja havia passat una hora abans, un xic apartat, però que havia conegut els meus veïns de taula, l'interessant diàleg dels quals he transcrit, i del qual el vaig assabentar; i, com jo, també s'intrigà pel desenllaç d'aquella tan encontrada conversa. prometent-me tard o d'hora notícies per carta, si no ens veïem abans, tan aviat em sabés l'acabament.

Quasi que feia un any de les tals converses, sense haver vist més els companys Pep ni Ernest, quan l'altre dia vaig rebre aquesta sentida lletra del company de ciutat, que no puc menys de transcriure per la importància social que té. Diu:

“Apreciat amic i company: tan intrigat com tu pel desenllaç de la conversa dels amics Pep i Ernest, que tu oïres ja fa molts mesos, creu que, com que amb els dos tinc bona amistat i freqüent relació, no he vagat pas de preguntar tot sovint, no sols per la salut de l'altre bon company, en Joan de M., sinó pel resultat dels treballs de l'Ernest, tant o més entusiasta com nosaltres del Sindicat. Llàstima que no haguessis vingut a mercat l'altra setmana, que en el mateix lloc on tu sentires aquella conversa tan oposada, hauries vist, no a l'Ernest, sinó al Pep, tan canviat en manera de pensar, per l'efecte dels fets esdevinguts, que no et diré res més que no sols és soci del Sindicat, sinó que s'ha inscrit a tots els Grups d'Invalidesa i de Vida. Ja veuràs el que va esdevenir. Al cap d'un mes i dies, el pobre Joan ja cobrava un grapat de pessetes, que cada mes anà rebent del Sindicat, fins fa dos o tres mesos que, ja restablert de la malaltia, tornà a visitar, més content que mai de la vida i de la professió, que ara, havent entrat al Sindicat i estant inscrit a tots els Grups de la Mutual, sap que, treballant, té la vida assegurada, que, si es mor, també la seva esposa i fills cobraran llarg temps tot el necessari per a viure amb dignitat. Això m'ho contava el company Pep, amb una satisfacció i convenciment, que creu que ens commogué d'alegria, tant l'amic Ernest com a mi, que encara que bé sabem els reglaments i bons costums del Sindicat, i, per tant, tot el de bo i de bé que fa, no ens vé de nou, si haguessis vist com gaudia En Pep repetint cent cops tot el que ha